

Daniel Greenfield *
John Steinbeck - căderea și înălțarea
"Muntelui Speranței" din Israel

În 1966, cu un an înainte de războiul care avea să schimbe în mod fundamental țara și regiunea noastră, a sosit John Steinbeck.

"Vreau să văd totul în Israel", a declarat el presei.

Romane indignate despre lupta de clasă, precum "Strugurii mâniei", îl făcuseră cândva pe autor un favorit al establishment-ului de stânga, dar Steinbeck se orientase spre alte subiecte. El considera că opera vieții sale a fost 'La est de Eden', o repovestire a poveștii lui Adam și Eva, Cain și Abel în California, care atingea propria sa istorie familială întunecată pe care a urmărit-o până în Israel.

Sprijinul lui Steinbeck pentru Războiul din Vietnam a înfuriat mediul literar și chiar dacă a câștigat Premiul Nobel, iar discursul său de acceptare a devenit unul dintre cele mai faimoase de acest gen, Steinbeck a continuat să fie respins ca o fosilă învechită. Iar autorul, predispus la un machism literar de școală veche, căruia nu i-au plăcut niciodată prea mult petrecerile și mulțimile, le-a respins.

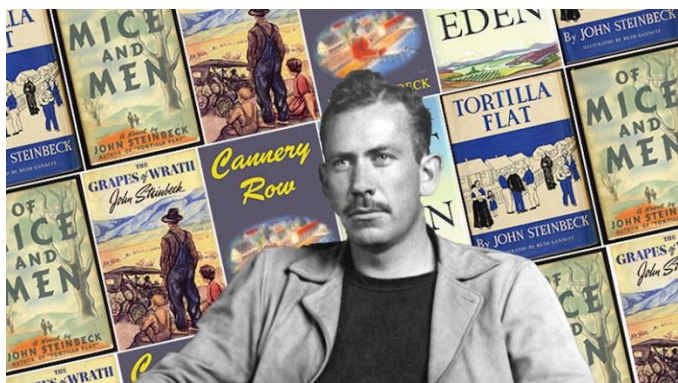
După ce s-a confruntat cu furia instituțiilor în legătură cu războiul din Vietnam, Steinbeck nu a fost îngrijorat de reacția de stânga la vizita sa în Israel. Și a privit Israelul prin prisma unui scriitor care a scris cronici despre pionieri și mesianici, dar și a unui om care ajunsese să vadă lumea prinsă într-o luptă între bine și rău, forțele democrației împotriva celor ale comunismului.

"Israelienii sunt cei mai duri și mai vitali oameni pe care i-am văzut de mult timp", a scris Steinbeck administrației LBJ, cu care dezvoltase o relație strânsă. "Armata lor este superbă. Se spune că arma secretă a Israelului este 'No Alternative'. Ei nu au unde să se ducă și oricine îi va invadea va trebui să-i ucidă pe toți, bărbați, femei și copii, și toți cad luptând. Numai că ei nu vor cădea. În acest moment, cu armele pe care le au și pe care le comandă, ar putea bate toată Liga Arabă de una singură."

Steinbeck a fost la puțin peste un an distanță de a i se da dreptate când, în Războiul de Șase Zile, Israelul, depășit numeric și ca armament, avea să învingă Egiptul, Siria și Iordania, ca să nu mai vorbim de forțele trimise de Kuweit, Irak și Arabia Saudită. Dar dacă entuziasmul autorului american a fost deosebit de pasional, s-ar putea să fi fost din cauză că, spre deosebire de mulți vizitatori, familia sa lăsase sânge aici.

"Am pornit spre acolo de mai multe ori și nu am reușit niciodată", a scris Steinbeck. "Mă întreb dacă nu cumva am o reticență inconștientă din cauza a ceea ce străbunicul meu a încercat să facă acolo în anii 1840."

Una dintre opririle sale în Israel a fost la "Mount Hope" și la "ferma Steinbeck" pe care bunicul său o lăsase în urmă după ce fratele său a fost ucis de arabii musulmani din zonă. Familia **Grossteinbeck** (numele a fost prescurtat ulterior) se alăturase unei misiuni creștine în anii 1850, care a fost prima care a încercat să construiască în afara Jaffa. Dar ferma idealistă nu luase în calcul ura fanatică a musulmanilor față de creștini și evrei care, conform legii islamice, nu aveau niciun drept.

Grossteinbecks și alți coloniști se confruntaseră cu hărțuirea arabo-musulmană, dar ceea ce s-a întâmplat în 1858 a avut repercusiuni internaționale și a adus puterea militară americană în Israel. Cu 90 de ani înainte ca Israelul, ca țară evreiască, să fi renăscut măcar.

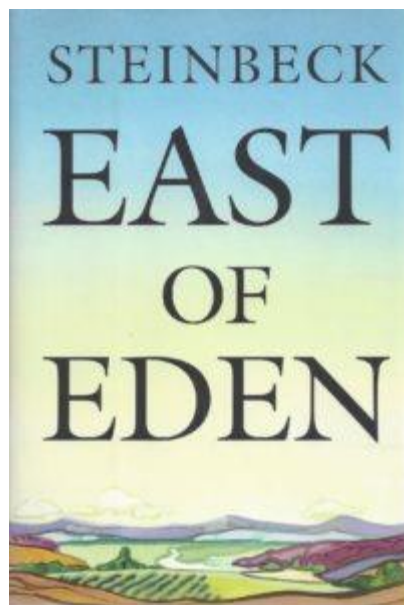
În ianuarie 1858, cinci bărbați arabo-musulmani au venit la fermă sub pretextul căutării unei vaci pierdute, l-au convins pe Frederick Grossteinbeck, fratele bunicului lui John, să negocieze și apoi l-au rănit mortal. Frederick s-a retras în fermă unde s-a rugat: "O! Tată, iartă-mi toate păcatele și ajută-mă să suport această durere îngrozitoare", în timp ce soția sa, Mary, încerca să oprească sângerarea din stomac.

Mary Steinbeck, stră-mătușa lui John, pe atunci în vârstă de numai 24 de ani, a fost târâtă și violată de fiecare dintre invadatorii arabo-musulmani în parte. "M-au violat.

Înainte de a avea timp să mă ridic, a venit un altul; m-a violat și m-a mușcat de obraz. Apoi, un al treilea m-a violat. Apoi au intrat în casă, iar eu m-am ridicat și i-am urmat. M-am dus la Frederick; nu-i simțeam pulsul", a mărturisit ea.

Coloniștii musulmani au agresat-o sexual și pe soacra lui Frederick și au jefuit ferma.

Deși Statele Unite nu aveau o prezență militară în Israel (pe atunci condus de califatul islamic otoman) și nu erau obișnuite să proiecteze prea multă forță în străinătate, liderii săi erau mult mai puțin nepăsători decât ai noștri când era vorba de onoarea americanilor.

Într-o relatare care a fost inclusă într-un raport înaintat de președintele James Buchanan către Senat, consulul în Egipt, a declarat că s-a întâlnit cu liderii islamici cu intenția de "a-i face să simtă puterea noastră și influența consulilor noștri, este foarte evident că trebuie făcut orice efort în cazul de față, pentru a acționa astfel încât un astfel de caz să nu se mai repete niciodată", a scris el.

Steagurile americane au fost arborate pentru a face o demonstrație diplomatică, în ciuda protestelor otomanilor.

Atacurile asupra familiei Steinbeck i-au alertat pentru prima dată pe mulți americani cu privire la relele tratamente aplicate creștinilor străini și interni din Israel. Aducerea în fața justiției a făptașilor a ajuns să fie văzută ca un test al puterii americane și al supraviețuirii creștinilor din regiune. Raportul Senatului a inclus o descriere a masacrului creștinilor din 1856 din Nablus.

"A trebuit să îi amenințăm cu prezența unei escadrile care să bombardeze Jaffa", a scris consulul Edwin DeLeon, un diplomat evreu american care a lucrat mai târziu ca reprezentant al Confederației în Europa. "Oportunitatea și oportunitatea de a detașa un vapor de război pe acea coastă, ca o emblemă vizibilă a puterii noastre, pentru a-i liniști pe creștinii îngroziți, pentru a-i speria [sic] pe sălbaticii fanatici, care, ca niște fiare sălbatice, îi pândesc acum și, în cele din urmă, pentru a asigura pedeapsa efectivă a celor cinci câini de vânătoare din Jaffa pe care îi avem în legături, ai căror frați, altminteri, îi pot salva sau răzbuna sângeros pe capetele neprotejate ale creștinilor și evreilor din Palestina."

Descriind întâlnirea sa cu oficialii otomani, DeLeon a respins toate formalitățile sociale. [Când am fost întrebat mai departe de guvernator dacă țările noastre nu erau în pace, am răspuns prompt "Nu; noi considerăm uciderea bărbaților și violarea femeilor, atunci când sunt permise și ecranate de guvernatori, ca o declarație de război. Voi l-ați început, nu noi].

Când John Steinbeck a vizitat "ferma Steinbeck", el era la curent cu scenele sângeroase care avuseseră loc în camere și acestea i-au influențat viziunea sa asupra regiunii. Și, cu imaginația sa literară, este posibil să le fi putut vedea în timp ce se plimba prin camere.

În timpul expedițiilor sale de corespondent special din al Doilea Război Mondial, Steinbeck îi descriesese pe soldații americani ca având "nicio dragoste pierdută pentru arabi. Sunt cei mai murdari oameni din lume și printre cei mai urât mirositori. Toată zona rurală miroase a urină, patru mii de ani de urină". El a menționat că soldații nu se apropiau de orașe din cauza tuturor "numeroaselor mici reguli religioase și prejudecăți de care se poate lovi o față de câine neștiutoare".

Dar ceea ce trebuie să îl fi impresionat cu adevărat pe Steinbeck este că avanpostul precar de lângă Jaffa pentru care strămoșii săi au muncit și au sângerat era acum un cartier. Așezarea "Mount Hope" a devenit de atunci cunoscută sub numele de "HaTikvah" sau cartierul "Speranța" din Tel Aviv.

În timpul Războiului de Independență al Israelului, Hassan Salamah, un lider al Armatei Sfântului Jihad, a atacat comunitatea 'Speranța', populată acum de evrei. Atacatorii musulmani erau atât de încrezători în victorie încât au adus saci pentru a duce prada și torțe pentru a arde restul.

În timp ce mulțimea s-a dedat la jafuri și incendii, Ezra Tzapadiya, un tânăr de 16 ani, un refugiat evreu din Beirut care intrase clandestin în țară la doar 15 ani, a reușit să îi elimine pe atacatori copiindu-le strigătul de luptă (Ezra și-a pierdut un ochi în luptă, dar a continuat să aibă o carieră muzicală de succes). Atacatorii musulmani nu și-au dat seama că, prin incendierea caselor evreiești, s-au evidențiat împotriva flăcărilor și au fost nimiciți de apărătorii israelieni.

Dezonorat în rândul colegilor săi jihadiști musulmani, Salamah a trebuit să apeleze la foști voluntari naziști pentru a efectua atacuri împotriva evreilor. Fiul său, Ali Hassan Salameh, a devenit arhitectul

masacrului de la Munchen și a beneficiat de protecția CIA, care i-a permis să scape de asasinii israelieni timp de 7 ani, până când întregul său convoi a fost eliminat în Beirut.

Israelienii din secolul XX, ca și americanii din secolul XIX, au vorbit serios și nu vor permite ca uciderea familiilor lor să rămână nepedepsită.

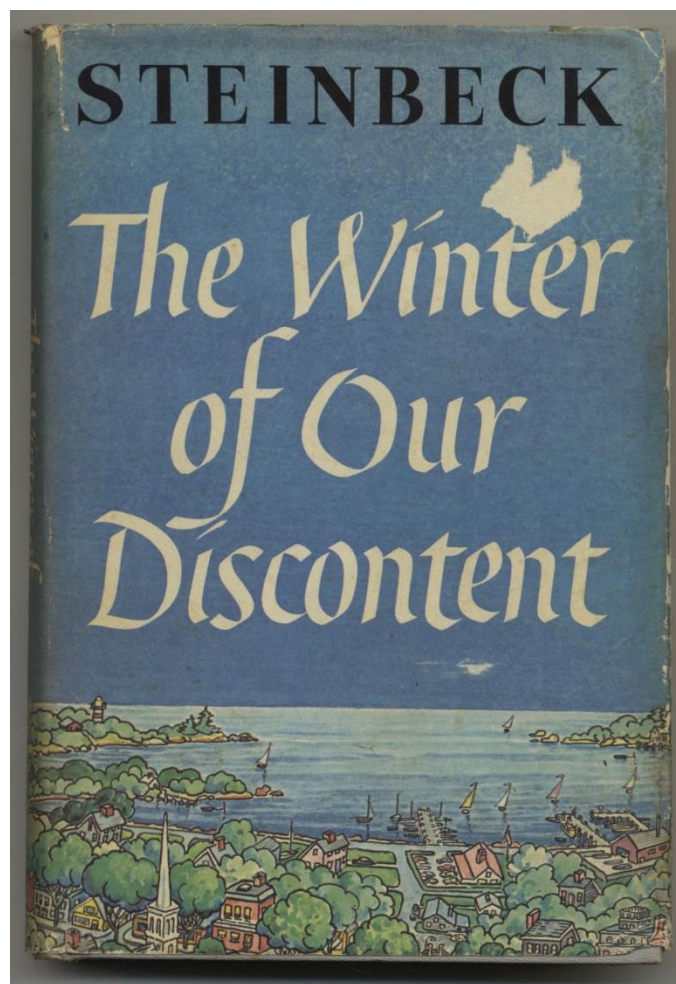
Acesta nu mai este cazul. "Mount Hope" sau "Cartierul HaTikvah" a devenit un cartier evreiesc muncitoresc, dar de atunci a fost invadat de imigranți africani. Unii dintre acești imigranți au ținut prima pagină a ziarelor atunci când s-au revoltat recent în urma unei dispute legate de politica eritreeană de acasă. Chiar cu mult înainte de revoltă, locuitorii din "Cartierul HaTikvah" au cerut guvernului să oprească flagelul criminalității, al drogurilor și al violenței bandelor care a cuprins comunitatea lor.

Noul guvern conservator israelian și bătăliile sale cu privire la reforma judiciară au apărut în parte din cauza dificultății de a expulza zecile de mii de africani ilegali care au ocupat părți din Tel Aviv. Curtea Supremă israeliană de stânga a blocat în repetate rânduri măsuri salvatoare, cum ar fi amendamentele la Legea de prevenire a infiltrărilor, care permit țării să îi deporteze pe invadatori.

Muntele Speranței, cândva demn de numele său, a devenit din nou o sursă de disperare, dar este, de asemenea, un memento al rezistenței istoriei. Bunicul lui Steinbeck a lăsat în urmă Jaffa pentru America. Tatăl său a crescut familia în Salinas, California: un nou pământ promis. Coloniștii israelieni și americani cultivaseră câmpurile și schimbaseră în bine lumea din jurul lor.

Când Herman Melville, autorul lui "Moby Dick", vizitase așezarea creștină, respinsese

ideea că ar fi existat vreo posibilitate de întoarcere a evreilor în Israel.

"Ideea de a face din evrei fermieri este în zadar. În primul rând, Iudeea este un deșert cu puține excepții. În al doilea rând, evreii urăsc agricultura. Toți cei care cultivă pământul în Palestina sunt arabi. Evreii nu îndrăznesc să trăiască în afara orașelor sau satelor cu ziduri de teama persecuțiilor răuvoitoare ale arabilor și turcilor. În plus, numărul evreilor din Palestina este relativ mic. Și cum vor fi aduse aici gazdele lor împrăștiate pe alte meleaguri? Doar printr-un miracol", a scris el.

Evreii s-au dovedit a fi fermieri excelenți, iar satele evreiești au devenit așezări, orașe și orașe păzite de tinerii lor. Iar evreii au venit acolo din întreaga lume.

Mount Hope - Jaffa

“Poți să cauți în toată lumea și nu vei găsi egalul Israelului pentru un trecut împrăștiat de proporții eroice. Prezentul este chiar mai rău, dacă se poate - înconjurat de dușmani dedicați distrugerii sale, îngrădit între marea și compromisiunile analfabete ale unei academii a națiunilor absente, dar destul de inocente. Iar poporul, israelienii, rămășițele evreilor călcați în picioare, chinuți și respinși de 87 de națiuni”, scria John Steinbeck cu un an înainte de războiul care ar fi putut pune capăt Israelului, în schimb a contribuit la asigurarea viitorului său și la recuperarea teritoriului său.

Israelul, a rezumat el, "confirmă ceea ce am simțit întotdeauna - că numai acei oameni care nu au nimic de făcut și nici un loc unde să se ducă sunt oboșiți".

"Muntele Speranței" nu se află doar în Israel, ci și acolo unde ne aflăm și noi. Este un memento că, indiferent cât de întunecat este trecutul, ne putem strădui să ne

revendicăm viitorul. Nimic nu este atât de iremediabil pierdut încât speranța să nu se poată ridica din nou din el, atâta timp cât nu disperăm. Doar cei care nu fac nimic sunt cu adevărat oboșiți.

Există speranță în acest adevăr.

****Daniel Greenfield** este bursier Shillman pentru jurnalism la David Horowitz Freedom Center. Acest articol a apărut anterior în revista Front Page Magazine a Centrului.*

Via Max Zinman

Traducere AG

SAGA 2023

From <http://www.danielgreenfield.org/>